

У невялікім італьянскім горадзе Будрыя, што недалёк ад Балоніі, адбыўся міжнародны фестываль акарын. Сёлета ўпершыню нашы землякі прынялі ўдзел у гэтай культурнай падзеі. Беларусь прадставілі тры акарыністак з Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта культуры і мастацтваў — Настасся Думанская, Іюса Шчука, Настасся Барысёнак, — а таксама майстар-кераміст Іван ДАШКОЎ, які для чытачоў "К" падзяліўся сваімі ўражаннямі ад форуму.

ІТАЛІЯ

— Нягледзячы на прадстаўнічасць і машаб, фестываль атрымаўся вельмі ўтульным. Былі майстры з Кітая, Японіі, Карэі, Італіі, Аўстрыі... Карацей, прадстаўнікі ўсіх вядучых дзяржаў — выптворцаў акарын. Многія адзін аднаго ведаюць і збіраюцца ў Будрыя, каб падзяліцца сваімі дасягненнямі. І для іх стаў нечаканым наш удзел — са сваімі інструментамі і музыкай, адметнай манерай выканання.

— На вас звярнулі ўвагу іншыя майстры?

— Мы зацікавілі еўрапейцаў найперш сваёй самабытнасцю і архаічнасцю. Больш за ўсё іх уразіла тэхніка апрацоўкі керамікі. Да прыкладу, я выкарыстоўваю выключна традыцыйныя тэхналогіі, такія як абвара, малачэнне і дымленне, якія з'яўляюцца цалкам экалагічнымі. Для іх гэта і стала дзівам. Тое забыта ў Еўропе, а ў нас адраджаецца. Майстры, удзельнікі фестывалю, былі проста шакараваны, што пад час абпалу, мы заглядаем у печ, дастаем адтуль абцугамі гарачыя вырабы. Гэта робіцца падчас абвары і дымлення. У першым выпадку выраб акунаецца ў кістую рошчыну, ад чаго на ім з'яўляецца пятністы малюнак. А ў другім — кідаецца ў апілку, адбываецца працэс аднаўлення жалеза ў кераміцы і выраб набывае чорны колер. Паўтаруся, гэтыя тэхналогіі прыцягальныя для замежнікаў сваёй экалагічнасцю. "Але ж сапсуецца печ!" — дарэмна, абураліся яны. У іх печы цудоўныя, камп'ютарызаваныя: электроніка пільна сочыць за тэмпературай. Такія печы не вытрымаюць такога "здзеку" ад крываннем.

Акарына ў Будрыя



Іван Дашкоў (справа) з калегам-швейцарцам Маркусам Феніслерам.

На фестывалі падзівіліся на мой твор (свістулька на некалькі адтулін, якая з'яўляецца пераходным этапам ад простага цацкі-свістульки да прафесійнага інструмента). А гэта вельмі важна ў музычным навучанні дзяцей, бо малому акарыну не дае, а такую свістуліну — калі ласка. Апошняе дае магчымасць заўважыць і развіць музычныя здольнасці дзіцяці.

Спадабалася і гучанне акарын. Канешне, яны крыху адрозніваюцца ад еўрапейскіх сваёй аплікатурай, але я не лічу гэта хібай. Пры жаданні тое можна выправіць за паўгадзіны. Некаторыя майстры падзяліліся сваімі напрацоўкамі, таму бліжэйшым часам плануем іх ажыццявіць.

— Што яшчэ вынесці для сябе з гэтага фестывалю?

— Шчыра кажучы, мяне вельмі ўразілі акарыны іншых майстроў. Запала ў душу іх гучанне, здзівіў дыяпазон і магчымасці гуку. Сапраўды, ёсць чаму павучыцца. Але самае галоўнае, мяне зацікавілі двухкамерныя, трохкамерныя і нават чатырохкамерныя акарыны. Жак Шых, майстар з Тайваня, напрыклад, спецыялізуецца выключна на вырабе такіх акарын. Яго інструменты маюць выдатнае гучанне, бездакорна выкананы, але і кошты на такія акарыны могуць дасягаць да паўтары тысячы еўра за адзінку.

Акарына — гэта шыкоўны інструмент з вялікімі магчымасцямі. Я ў гэтым яшчэ больш пераканаўся, пабываўшы на фестывалі. Трэба выязджаць, глядзець, вучыцца ў іншых, паказваць сябе і граць, што і робяць дзіўчаты пад кіраўніцтвам Настасі Думанскай. Многія падыходзілі да мяне і хвалілі нашых музыкантаў за прафесіяналізм!

Юлія ДАВЫДЗІК

Узор акарыны нашага адмыслоўца.